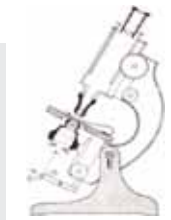

στο μικροσκόπιο...

Σταυροί στο μέτωπο

Της ΚΟΡΙΝΑΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

Το νέο πολεμικό μέτωπο στον Καύκασο και οι Ολυμπιακοί δεν αφήνουν χώρο για άλλες ειδήσεις. Κι όμως, την εβδομάδα που πέρασε, οι Ταλιμπάν πραγματοποίησαν στο Αφγανιστάν μια από τις πιο πολύνεκρες επιχειρήσεις των τελευταίων χρόνων.

Η επίθεση λίγο έξω από την Καμπούλ, που στοίχισε τη ζωή σε 10 γάλλους στρατιώτες και άλλα τρία μέλη της δύναμης του ΝΑΤΟ και η οποία συνέπεσε με πολύνεκρες βομβιστικές επιθέσεις στην Αλγερία και το Πακιστάν, αποδεικνύει ότι οι Αμερικανοί και οι σύμμαχοί τους όχι μόνο δεν κερδίζουν τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», αλλά και αντιμετωπίζουν πολύ πιο ενισχυμένους τους Ταλιμπάν.

Ο Σαρκοζί έσπευσε στην Καμπούλ και συναντήθηκε με τον Καρζάι.

Το 2008 αναδεικνύεται η πιο θανατηφόρα χρονιά για τα ξένα στρατεύματα στο Αφγανιστάν. Μέχρι την επίθεση κατά των γαλλικών δυνάμεων, οι νεκροί στρατιώτες ανέρχονταν σε 173, ανάμεσά τους 99 Αμερικανοί. Αν προστεθούν και οι νεκροί του 2007, τότε έχουμε 232 πεσόντες, τον μεγαλύτερο αριθμό από την αμερικανική εισβολή το 2001.

Οι αντάρτες των Ταλιμπάν χτυπούν πια σε περιοχές που θεωρού-

νταν προστατευμένες -αυτή τη φορά έφτασαν μια ανάσα από την πρωτεύουσα. Επίσης έχουν στη διάθεσή τους περισσότερους κομάντο αυτοκτονίας, καθώς και τη δυνατότητα να εξαπολύουν συντονισμένες επιθέσεις.

Ερμηνείες γι' αυτή την υποτροπή υπάρχουν πολλές: η χαλάρωση του μετώπου του Αφγανιστάν προς χάρη του Ιράκ, η έκρυθμη κατάσταση στο Πακιστάν, η απουσία στρατηγικής λόγω της επικείμενης αλλαγής φρου-

ράς στο Λευκό Οίκο, αλλά και η αποτυχία σε τοπικό πολιτικό επίπεδο.

Το αφγανικό πείραμα επιβολής της δημοκρατίας έχει να επιδείξει μια χώρα πάμπανωχη, διαλυμένη και μια κυβέρνηση που έχει αποδειχθεί εξαιρετικά διεφθαρμένη και ανίκανη να ανταποκριθεί στο ελάχιστο στις ανάγκες του κόσμου. Αντίθετα, οι Ταλιμπάν φαίνονται να κερδίζουν τον πόλεμο της προπαγάνδας.

Το Αφγανιστάν, αναπόφευκτα, βρίσκεται πολύ ψηλά στην ατζέντα των δυο μνηστήρων για το προεδρικό αξίωμα στις ΗΠΑ και είναι ένα από τα ελάχιστα σημεία στην εξωτερική πολιτική στο οποίο συμφωνούν Ομπάμα και Μακρέιν.

Αλλωστε, ο υποψήφιος των Δημοκρατικών κατά την πρόσφατη περιοδεία του στην Ευρώπη ζήτησε από τους συμμάχους μεγαλύτερη στρατιωτική συμμετοχή σ' αυτό το παλιό μέτωπο. Μόνο που, όπως συμπεραίνουν αρκετοί αναλυτές, αυτός ο πόλεμος είναι αδύνατο να κερδηθεί. Τουλάχιστον όχι σε στρατιωτικό επίπεδο.

Ο Ολιβιέ Ρουά από το Γαλλικό Κέντρο Επιστημονικών Ερευνών τονίζει ότι η διαπραγμάτευση με τους Ταλιμπάν, τουλάχιστον με όσους διαχωρίζουν τη θέση τους από την Αλ Κάιντα, είναι πλέον μονόδρομος.

«Στο Ιράκ οι Αμερικανοί διαπραγματεύθηκαν με τις φυλές των σουνιτών, αλλά προς το παρόν, αρνούνται να πράξουν κάτι ανάλογο στο Αφγανιστάν, διότι η κυβέρνηση Μπους θεωρεί τους Ταλιμπάν ένα αποκλειστικά τρομοκρατικό κίνημα», επισημαίνει ο γάλλος αναλυτής στη «Liberation».

«Είναι ένα από τα εμπόδια που θέτει η ιδεολογικοποίηση του πολέμου κατά της τρομοκρατίας. Κι όμως, η διαπραγμάτευση με ένα τμήμα των Ταλιμπάν είναι η μόνη λύση. Αυτός ο πόλεμος δεν μπορεί να κερδηθεί με στρατιωτικά μέσα κι από την άλλη δεν γίνεται να αποχωρήσουμε εγκαταλείποντας το Αφγανιστάν στο χάος».

Καλά, ο στρατηγός έφυγε νωρίς

Της ΜΑΡΙΑΝΝΑΣ ΛΕΜΠΡΕΝ

Σχεδόν εννέα χρόνια μετά το πραξικόπημα που έθεσε τον Περβέζ Μουσάραφ ντε φάκτο επικεφαλής του Πακιστάν, η αγαλλίαση του λαού και η ανακούφιση μερίδας της Δύσης για την αλλαγή σελίδας της χώρας αυτής φάνηκε εύλογη. Ταυτόχρονα, όμως, η τράπουλα ξαναμοιράζεται στην πολιτική σκηνή, του πολύπαθου μουσουλμανικού κράτους.

Η παραίτηση Μουσάραφ επήλθε έπειτα από έντονες παρασκηνιακές διαβουλεύσεις, μία μέρα προτού ξεκινήσει η διαδικασία υποβολής πρότασης μομφής εναντίον του. Την πρωτοβουλία αποπομπής του είχαν λάβει από κοινού το Λαϊκό Κόμμα, της δολοφονηθείσας Μπεναζίρ Μπούτο, και η Μουσουλμανική Λίγκα, του Ναουάζ Σαρίφ, έξι μήνες μετά τις εθνικές εκλογές που τα ανέδειξαν στην εξουσία.

Ορθώς, οι συγκυβερνώντες θεώρησαν ότι η παραπομπή του τέως προέδρου για παράβαση του συντάγματος και για κατάχρηση εξουσίας θα λειτουργούσε ως τελεσίγραφο.

Στην ταραχώδη ιστορία του Πακιστάν, η οποία στιγματίστηκε από αλλεπάλληλα πραξικοπήματα, πρώτη φορά ένας δικτάτορας απομακρύνεται με δημοκρατικά μέσα. Ωστόσο, ο εύθραυστος κυβερνητικός συνασπισμός δεν θα μπορεί πλέον να μετατοπίσει τις ευθύνες της σε έναν Μουσάραφ...

Οι εντάσεις έχουν ήδη αρχίσει να διαφαίνονται, άλλωστε, με αφορμή το ζήτημα της αποκατάστασης των δικαστικών που απέλυσε ο Μουσάραφ το περασμένο Νοέμβριο, οξύνοντας την κρίση που είχε ξεκινήσει από τον Μάρτιο του 2007. Η λαϊκή κατακραυγή ενδυναμώθηκε αμέσως μετά τη

δολοφονία της Μπούτο, τον Δεκέμβριο, μετατρέποντας τον εκλεκτό σύμμαχο της Ουάσιγκτον σε αποδιοπομπαίο τράγο.

* Απρόθυμοι σύμμαχοι της Ουάσιγκτον

Δεδομένου ότι ο τέως πρόεδρος ήταν από τους πρώτους μουσουλμάνους ηγέτες που συντάχθηκαν με το επιτελείο Μπους μετά την 11η Σεπτεμβρίου, το κενό που δημιουργεί η αποχώρησή του είναι ακόμη πιο αμφίσημο. Η εκ νέου σύναψη πελατειακής σχέσης με την Ουάσιγκτον θεωρείται κόκκινο πανί στο εσωτερικό, παρά τα 10 δισ. δολάρια που έλαβε το Πακιστάν για να συμμετάσχει στο άρμα κατά της τρομοκρατίας.

Δεν προκαλεί εντύπωση, λοιπόν, που ο χήρος της Μπούτο και ιθύνων του Λαϊκού Κόμματος, Ασίφ Αλί Ζαρναρί, φαίνεται απρόθυμος να διεκδικήσει την προεδρία. Οσο για τον Ναουάζ Σαρίφ, τον οποίο ανέτρεψε ο Μουσάραφ, το 1999, προς το παρόν πήρε την εκδίκησή του. Η νέα ηγεσία της χώρας θα κληθεί να αντιμετωπίσει σωρεία προβλημάτων, τόσο εντός όσο και εκτός των συνόρων. Η σύγκρουση με την Ινδία για το διαφιλονικούμενο Κασμίρ είναι πρωτεύον ζήτημα, ιδίως μετά το πρόσφατο πόρισμα της CIA ότι οι μυστικές υπηρεσίες του Πακιστάν συμμετείχαν στο σχεδιασμό της πολύνεκρης επίθεσης στην πρεσβεία της Ινδίας, στην Καμπούλ, τον περασμένο Ιούλιο.

Στα παραπάνω πρέπει να προστεθούν τα εσωτερικά προβλήματα, όπως το αυτονομιστικό κίνημα στο Βαλουχιστάν, η παραπαίουσα οικονομία και το ζήτημα της τεράστιας επιρροής του στρατού, που ελέγχει το 30% της βιομηχανίας.

